

Soud první stolice povolil k návrhu povozníka prodej dříví za účelem realizování zástavního práva, příslušejícího navrhovateli proti firmě N. ze smlouvy povoznické. K odporu firmy E., jež tvrdila ku dříví právo vlastnické, odložil pak již stanovenou dražbu dříví a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud nařídil prvnímu soudu, by prodej dříví provedl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs firmy E.

Důvody:

Podkladem zástavního práva povozníka ve smyslu čl. 409 obch. zák. jest nákladní smlouva a stranami v mimosporném řízení, zahájeném o návrhu povozníka na povolení k složení a k prodeji zboží, jež je předmětem nákladní smlouvy, jsou osoby, jež uzavřely mezi sebou tuto smlouvu. Osvědčil-li povozník, že jsou zde předpoklady čl. 407 a 409 obch. zák., musí soud návrhu povozníka, ovšem na jeho nebezpečí, vyhověti a to po případě i bez výsledku odpůrce (poslední odstavec čl. 407 obch. zák.). K návrhům a k nárokům třetích osob pro naléhavost takových záležitostí nelze přihlížeti a nezbyvá jim, než, by zajistily své nároky prozatímními opatřeními a uplatňovali je pořadem práva. V tomto případě jest dle směřodatného návrhu jedinou odpůrkyní navrhovatele firma N., jež nepodala oprávněných prostředků do soudních rozhodnutí. Tím, že soud první stolice neprávem přihlížel k odporu stěžovatelky a že bylo jí doručeno rozhodnutí rekursního soudu, nestala se firma E. stranou v tomto řízení, ani oprávněnou, by podala stížnost do rozhodnutí rekursního soudu.

Čís. 2184.

Spoluvlastník není oprávněn samostatně a bez ohledu na ostatní podílníky zatížit společnou nemovitost služebností bytu.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Ř I 1506/22.)

Knihovní žádost, by na polovici domu čp. 888 v Ž. byla vložena služebnost bytu, byla soudem první stolice zamítnuta. Rekursní soud žádosti vyhověl. Důvody: Správně jest sice, že služebnost bytu na ideální polovici nemovitosti vložiti nelze, ale nejde o ideální polovici nemovitosti, nýbrž o polovici, která výhradně, celá, postupující Marii G-ové knihovně jest připsána, a jak z odst. VIII. smlouvy postupní vidno, dům čp. 888 v Ž. s vlastníkem druhé polovice Janem Ch-em jest užíván rozděleně. Ostatně jest zřízení služebnosti podstatnou částí tržové smlouvy, takže bez vkladu služebnosti bytu ani vklad vlastnictví pro nabyvatele by nemohl býti povolen. Jinak sluší uznati, že, kdyby postupující Marie G-ová byla vlastnící celého domu a služebnost tato měla se vložiti jen na jednu polovici domu, byla by zde závada, zdůrazněná knihovním soudem, poněvadž by vznikla pochybnost, které polovice se vklad tento týká, tuto však jest služebnost dle §u 12 knih. zákona přesně označena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Karel G. a Marie K-ová jsou ovšem vlastníky ideální polovice vinice čp. 888 v Ž. a jako takoví dle Šu 829 obč. zák. oprávněni, tímto ideálním podílem volně disponovati, avšak ohledně držby a správy nemovitosti samé jsou omezeni předpisy §§ 833 a násl. obč. zák. a nejsou oprávněni samostatně a bez ohledu na ostatní podílíky zatížit společnou nemovitost služebností bytu, již dle druhého odstavce Šu 12 knih. zák. lze ovšem omezit na fysické části domu, nikoliv však na ideální podíly spoluvlastníků. Vzhledem k ustanovení Šu 10 knih. zák., že zpravidla lze zapsati spoluvlastnictví ke knihovnímu tělesu pouze na podílech určených v poměru k celé nemovitosti, nepadá na váhu, že dle 8. odstavce notářského spisu ze dne 31. května 1922 užívání domu čp. 888 v Ž. je prý fysicky rozděleno. Rozhodným je dle Šu 94 knih. zák. pouze knihovní stav, dle kterého Karel G. a Marie K-ová jsou vlastníky ideální polovice uvedené nemovitosti.

Čís. 2185.

Není »převzetím zboží« ve smyslu Šu 87 a) j. n., bylo-li odevzdáno spediterské firmě, jež nebyla splnomocněna kupitelem k jeho přijetí.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 33/23.)

Žalobkyně zaslala žalované objednané zboží a, ježto je žalovaná odepřela přijati, uložila je u zasilatelské firmy B. a domáhala se zaplacení kupní ceny, opřevši místní příslušnost pro žalobu o ustanovení Šu 87 a) j. n. Žalovaná vznesla námitku místní nepřislušnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Sudiště dle Šu 87 a) j. n. předpokládá, že prodávající zboží kupujícímu skutečně odvedl. Jest však zjištěno, že žalovaná sdělila žalobkyni dopisem ze dne 10. května 1920, že není s to, převzít zbytek zboží a že žalobkyně přes to uložila zboží dne 28. května 1920 u zasilatelské firmy B. s tím příkazem, že zboží má býti žalované zasláno teprve tehdy, až bude složena kupní cena. V oné době však příslušelo žalobkyni pouze některé z práv čl. 354 obch. zák., mezi nimi však není právo, dodati zboží kupiteli proti jeho vůli. Dle čl. 343 obch. zák. měla žalobkyně sice právo, zboží, s jehož odebráním žalovaná dle jejího mínění byla v prodlení, uložit u osoby třetí. Toto uložení zboží však nelze na roveň klásti skutečnému převzetí (odevzdání) po rozumu Šu 87 a) j. n., protože žalovaná již před tím odepřela přijetí zboží, takže o převzetí nelze mluvit. Jelikož žalovaná odepřela zboží převzít, nesměla žalobkyně předati zboží ani firmě B., jakožto plnomocníku žalované, poněvadž odepřením přijetí byl odvolán i příkaz po případě udělený, aby zboží bylo dáno oné firmě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.